HỒI THỨ HAI MƯƠI TÁM
VIÊN TỬ Y TỶ KIẾM VỚI LAM TẦN

Viên Tử Y rất lấy làm đắc ý hỏi :

-Vậy chức chưởng môn về ta rồi chứ ?

Lưu Hạc Chân buồn rầu đáp :

-Tiểu lão chịu phục rồi, còn người khác không hiểu.

Viên Tử Y toan lên tiếng hỏi mọi người chợt nghe ngoài cổng có tiếng vó ngựa cực kỳ cấp bách chạy về phương Bắc.

Nàng nghe rõ tiếng chân ngựa đập xuống đất, đúng là con bạch mã của mình vì nó khác biệt với ngựa thường.

Viên Tử Y biến sắc rảo bước ra cửa quả thấy con bạch mã của mình đang chuyển qua khu rừng phong. Người kỵ mã là một chàng trao mặc áo xám tên gọi Hồ Phỉ và chính là người nàng đánh cắp cái bọc.

Nàng lớn tiếng gọi :

-Tên giặc ăn cắp ngựa kia ! Dừng lại cho mau !

Hồ Phỉ quay đầu lại cười đáp :

-Cô lấy cắp bọc của ta thì ta lấy ngựa thế là ta đánh bài hòa.

Chàng nói rồi nổi lên tràng cười khanh khách, phóng ngựa chạy thật nhanh.

Viên Tử Y cả giận đề khí chạy như người điên rượt theo. Khinh công nàng tuy tinh thâm nhưng làm sao chạy nhanh bằng con khoãi mã một ngày có thể vượt qua ngàn dặm đường ?

Nàng rượt theo một lúc thấy bóng người ngựa mỗi lúc một nhỏ đi rồi mất hút.

Viên Tử Y bị vố này khiến cho cuộc thắng bốn cao thủ Vi Đà môn mà nàng đang cao hứng bỗng tiêu tan hết. Nàng vốn là người tính khí cao ngạo thì nín nhịn thế nào được ?

Nàng vừa tức giận vừa lấy làm kỳ tự hỏi :

-Con bạch mã của ta rất khôn ngoan sao nó để cho tên tiểu tặc cưỡi lên mà không phản kháng ?

Viên Tử Y chạy mấy dặm đến một tòa tiểu trấn. Nàng biết đuổi không kịp nữa toan tìm vào quán trà ngồi uống nước nghỉ ngơi thì chợt nghe tiếng ngựa hý rất quen. Chính là con bạch mã. Nàng liền rảo bước theo vừa chuyển qua một khúc quanh đã ngó thấy Hồ Phỉ đang cưỡi con ngựa trắng. Chàng quay lại mỉm cười vẫy tay.

Typed by tunghh@hn.vnn.vn http://hello.to/kimdung

Viên Tử Y tức quá, lượm một viên đá liệng về phái sau lưng chàng. Hồ Phỉ lột mũ trên đầu ra, xoay tay lại chụp lấy viên đá cười hỏi :

-Cô có trả cái bọc cho ta hay không ?

Viên Tử Y tung mình vọt lên phía trước định đoạt lại bạch mã thì đột nhiên nghe đánh " vù " một cái. Một món ám khí bắn rất gấp đang xô tới trước mặt.

Nàng đưa tay trái ra đón lấy ám khí thì chính là viên đá vừa rồi nàng đã liệng đi. Nàng chậm lại một chút, Hồ Phỉ thúc vế vào bụng ngựa cho nó vọt một cái ra ngoài mười trượng.

Viên Tử Y tức giận lẩm bẩm :

-Gã tiểu tử này thật là khả ố !

Nàng không tự trách mình đã lấy cắp bọc của người ta mà chỉ hận đối phương hai lần trêu chọc. Cước trình của con bạch mã lẹ quá, nếu không thì nàng đuổi kịp, ngoài việc đoạt ngựa nàng còn định đánh Hồ Phỉ một trận nhừ đòn cho hả nỗi căm tức trong lòng.

Bỗng thấy dưới mái hiên quá trà có buộc một con ngựa xanh, Viên Tử Y bất chấp là ngựa nào chạy lại cởi giây cương, nhảy lên phi nước đại rượt theo Hồ Phỉ. Khi chủ vật phát giác, vừa la vừa gọi vừa thóa mạ thì con ngựa đã chạy ra xa rồi.

Viên Tử Y tuy có ngựa cưỡi nhưng muốn rượt kịp Hồ Phỉ cũng không được. Nàng tăng gia roi vụt tới tấp lên lưng con vật. Nó đã chạy hết sức mà nàng còn cảm thấy rất chậm chạp.

Mới rượt theo được mấy dặm, con ngựa xanh đã thở phì phì, dần dần không chống nổi.

Khi gần đến khu rừng cây bỗng nàng ngó thấy con vật sắc trắng buộc dưới gốc tùng. Nàng giục ngựa chạy tới gần thì đúng là con bạch mã.

Viên Tử Y rất dỗi vui mừng nhưng vẫn sợ Hồ Phỉ bày đặt nguỵ kế dẫn mình vào bẫy, nàng đảo mắt nhìn quanh không thấy bóng người mới tung ngựa chạy đến gốc tùng.

Còn cách con bạch mã chừng mấy trượng thì đột nhiên một bóng người từ trên cây tùng nhảy xuống trúng vào lưng con Bạch mã.

Người này cười ha hả nói :

-Viên cô nương ! Chuyến này chúng ta lại thi đấu một phen nữa.

Lần này khi nào Viên Tử Y để chàng trốn thoát. Nàng thấy mình chỉ cách con ngựa trắng có vài trượng liền hai chân chí mạnh vào bàn đạp tung mình lên vọt đi như con chim khổng lồ về phía Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ không ngờ nàng dám liều lĩnh như vậy. Nếu người nàng đang lơ lửng trên không mà chàng phóng quyền đánh thì nàng còn tránh làm sao kịp ?

Chàng liền dừng ngựa cho đứng tránh sang bên đường. Không ngờ con bạch mã nhận ra chủ, miệng nó " hy he " mấy tiếng hân hoan. Chẳng những nó không tránh mà lại nhảy tới hai bước.

Viên Tử Y người đang lơ lửng trên không dùng tay mặt đấm xuống đầu Hồ Phỉ, tay trái chụp xuống vai chàng.

Hồ Phỉ từ thuở nhỏ chưa từng động thủ với thiếu nữ. Lần này chàng ăn cắp ngựa, một là nhận ra con vật của Triệu Bán Sơn cưỡi trước muốn hỏi nàng cho biết rõ, hai là trách nàng sao lại đùa giỡn lấy bọc áo của mình, hiển nhiên ra chiều khinh mạn. Chàng chỉ muốn trả đũa một chút nhỏ mọn nhưng đột nhiên thấy nàng động thủ thật sự, bất giác mặt đỏ bừng lên, nghiêng mình nhảy ra khỏi lưng ngựa lướt qua bên nàng cưỡi lên lưng con ngựa xanh.

Lúc hai người ở trên không lướt bên cạnh nhau, Hồ Phỉ vươn tay ra vận chỉ lực móc cái bọc đeo trên lưng nàng và lấy lại được ngay.

Viên Tử Y đoạt lại ngựa trắng rồi vẫm chưa hết giận lại thấy mất bọc liền quát hỏi :

-Tiểu Hồ Phỉ ! Sao ngươi dám vô lễ thế ?

Hồ Phỉ kinh hãi hỏi lại :

-Sao cô nương biết tên tại hạ ?

Viên Tử Y bĩu môi cười lạt đáp :

-Triệu tam thúc khen ngươi anh hùng lắm nhưng ta coi rất tầm thường.

Hồ Phỉ nghe nói đến ba chữ " Triệu tam thúc " trong lòng hớn hở vội hỏi :

-Cô nương có biết Triệu Bán Sơn tam ca ư ? Hiện giờ y ở đâu ?

Viên Tử Y càng tức giận hơn quát :

-Tên tiểu tử họ Hồ kia ! Ngươi dám chiếm phần tiện nghi của ta !

Hồ Phỉ ngạc nhiên hỏi :

-Tại hạ làm gì mà chiếm phần tiện nghi của cô ?

Viên Tử Y đáp :

-Tại sao ta kêu y bằng Triệu tam thúc mà ngươi kêu bằng Triệu tam ca ? Như vậy chẳng phải ngươi muốn làm trưởng bối của ta ư ?

Hồ Phỉ từ thuở nhỏ vốn tính hoạt kê liền thè đầu lưỡi ra cười hỏi :

-Không dám ! Không dám ! Cô nương kêu y bằng Triệu tam thúc thật ư ?

Viên Tử Y đáp :

-Chẳng lẽ ta còn gạt ngươi ?

Hồ Phỉ dương mặt lên nói :

-Hay lắm ! Nếu vậy tại hạ còn ở vai trên. Cô kêu bằng Hồ thúc thúc mới phải. Này Viên Tử Y ! Triệu tam ca hiện giờ ở đâu ?

Viên Tử Y không ưa nói giỡn. Tuy nàng biết Hồ Phỉ cùng Triệu Bán Sơn kết nghĩa anh em là chuyện thực nhưng thấy chàng tuổi nhỏ bằng mình mà dám mặt dầy hô huynh gọi đệ với Triệu Bán Sơn lại ra điều hàng trưởng bối khiến nàng tức quá, rút nhuyễn tiên ra quát :

-Tên tiểu tử này nói nhưng nói càn. Ta phải giáo huấn ngươi một phen.

Hồ Phỉ ngó thấy cây nhuyễn tiên của Viên Tử Y là những sợi tơ bạc quấn lại. Đầu cây nhuyễn tiên có một trái tim cầu bé nhỏ xinh xắn, coi rất ngoạn mục.

Nàng gung cây nhuyễn tiên một vòng. Bóng dương quang chiếu vào ánh vàng lấp loáng.

Nàng muốn cùng Hồ Phỉ động thủ tức khắc nhưng lại sợ chàng ngụy kế đa đoan tìm cách đoạt ngựa. nàng liền ngục ngựa tiến lại vung roi đánh xuống đầu chàng.

Cây nhuyễn tiên này dài một trượng một thước vươn ra đến sau lưng Hồ Phỉ. Đầu cây tiên cong lại. Trái tim cầu đánh xuống huyệt Đại Truy trên lưng chàng.

Hồ Phỉ cong người đi phục xuống lưng ngựa. Chàng cho là cong mình theo thế của cây roi, nó sẽ lướt qua. Ngờ đâu chàng chợt nghe tiếng gió khác lạ, biết là đí điều bất diệu. Tay trái rút đơn đao, chàng không kịp quay đầu nhìn lại, xoay tay đưa đao theo tiếng gió hất lên.

Choang một tiếng. Đơn đao đụng vào kim cầy đẩy ngược cây nhuyễn tiên của Viên Tử Y trở lại và khiến tay nàng hơi bị tê chồn.

Hồ Phỉ ngửng đầu lên cười hì hì nhưng trong lòng không khỏi kinh dị về võ công của nữ lang rất cao thâm. Nàng đã dùng cầu cây nhuyễn tiên để điểm huyệt là một công phu khó khăn trong võ học. Huống chi ra chiêu nửa vời nàng còn biến thế được thứ binh khí vừa dài vừa mềm oặt chẳng khác gì điều khiển một ngón tay không sai chút nào. May mà công phu điểm huyệt của chàng cũng rất cao thâm mới không đến nỗi bị thương nhưng chàng cũng ngấm ngầm tự thẹn.

Nguyên chàng tuy đã chứng kiến Viên Tử Y đả bại liên tiếp bốn cao thủ ở Vi Đà môn và biết võ công nàng rất cao cường nhưng chàng vẫn tưởng nghệ thuật nàng còn kém mình, trong lòng có ý khinh thị.

Viên Tử Y hấy Hồ Phỉ vẻ mặt tự nhiên không khỏi sinh lòng chán nản, thực ra trong lòng chàng rất kinh hãi.

Viên Tử Y vung cây tiên cho rít lên một tiếng. Đầu tiên lại nhằm đánh xuống đầu chàng.

Hồ Phỉ động tâm nghĩ thầm :

-Ta muốn dò hỏi tin tức Triệu tam ca nơi vị tỷ nương này mà y tính khí cao ngạo, nếu không để y chiếm chút tiện nghi thì khi nào y chịu nói với ta ? Vì nể mặt Triệu tam ca ta hãy nhường y một chiêu.

Chàng thấy đầu roi sắp đánh xuống đầu mình liền nghiêng qua mé tả một chút, phương vị rất vừa vặn, thời khắc chậm một nháy mắt.

Bỗng nghe đánh vèo một tiếng. Cái mũ đột trên đầu chàng đã bị ngọn roi cuốn lấy.

Hồ Phỉ thúc vế vào bụng ngựa lùi lại hơn trượng. Chàng tra đao vào vỏ quay lại cười hỏi :

-Thần kỹ sử nhuyễn tiên của cô nương khiến Hồ mỗ khâm phục vô cùng ! Triệu tam ca vẫn mạnh giỏi đấy chứ ? Hiện giờ tam ca ở Hồi Cương hay cũng đến Trung Nguyên ?

Giả tỷ Hồ Phỉ chân tâm nhường để Viên Tử Y thắng một chiêu thì nàng trong lòng cao hứng không chừng sẽ đem tin tức Triệu Bán Sơn nói cho chàng hay nhưng chàng là một thiếu niên cực kỳ hiếu thắng. Chàng nhường một chiêu mà lại nhường một cách rõ rệt, chờ đầu roi đánh tới mới né tránh khiến cho cái mũ bị cuốn, mặt chàng lại không lộ vẻ lẽn bẽn chút nào, còn cười ruồi để hỏi nàng, vẫn giữ thái độ người trên trêu cợt vãn bối. Viên Tử Y là người thông minh làm gì chẳng hiểu liền hỏi lại :

-Ngươi cố ý tương nhượng cho là ta không biết chăng ? Đây ta trả mũ cho ngươi.

Nàng rung cây trường tiên một cái, cái mũ bay ra chụp vào đầu chàng.

Hồ Phỉ nghĩ bụng :

-Ta để yên cho mũi tự chụp vào đầu mới là kỳ diệu. Bằng ta giơ tay ra đón lấy làm cho y mất hứng.

Chàng liền mỉm cười đứng yên.

Bỗng thấy đầu cây roi treo một cái mũ từ dưới đưa lên nhưng đến ngang mặt thì kình lực ở đầu roi đã suy giảm. Cây roi mềm oặt, cái mũ rớt xuống.

Hồ Phỉ vội đưa tay ra đón. Đột nhiên thấy bạch quang lấp loáng. Chàng biết có điều bất tiện lại nghe đánh chát một tiếng. Mắt nẩy đom đóm, nửa mặt đau thấu xương. Chàng biết đã bị đối phương ám toán. Chàng liền nín chặt chân phải, buông chân trái ra chui vào dưới bụng ngựa.

Lại nghe đánh chát một tiếng, gỗ vụn bay tứ tung. Yên ngựa bị đầu roi đập tan. Con ngựa đau quá thét lên be be.

Hồ Phỉ tránh khỏi chiêu liền hoàn thuận thế rút đơn đao ra rồi xoay mình vọt lên lưng ngựa. Tay phải cầm đao tay trái đưa lên sờ mặt thấy đầy máu tươi. Chàng bị roi đòn vừa rồi rất nặng.

Viên Tử Y cười lạt hỏi :

-Ngươi còn xưng là trưởng bối nữa hay thôi ? Đó là bản cô nương còn nhẹ đòn, nếu không thì cả mười tám cái răng của ngươi đều rụng hết rồi.

Nàng nói vậy là đúng sự thực. Nếu roi đòn vừa rồi nàng vận dụng toàn lực tất đập gẫy xương trán Hồ Phỉ và bao nhiêu răng ở bên trái đều bị rớt hết.

Từ ngày Hồ Phỉ học nghề thành tài chưa bao giờ bị đại bại như lần này bất giác lửa giận bốc lên. Cặp mắt tròn xoe, chàng vung đao chém xuống đầu vao Viên Tử Y.

Viên Tử Y trong lòng cũng hơi khiếp sợ, nàng biết đối thủ không phải hạng tầm thường. Chuyến này Hồ Phỉ bị thất bại tất vận toàn lực để động thủ.

Nàng liền vận kình ra tới đầu roi múa tít cây trường tiên đón dỡ lưỡi đao của Hồ Phỉ từ ngoài hai trượng khiến chàng không thể vào gần được.

Giữa lúc ấy tiếng nhạc ngựa trên đường lớn vang lên. Ba người kỵ mã từ từ đi tới. Họ thấy có đám đánh nhau liền dừng lại coi.

Hồ Phỉ và Viên Tử Y đồng thời ngoảnh đầu nhìn ra thấy hai người mặc sắc phục thị vệ của Thanh triều. Đi giữa là một người mặc thường phục thân thể cao lớn, lối ngoài năm chục tuổi.

Tiên dài đao ngắn. Về binh khí Hồ Phỉ còn thua kém. Huống chi con ngựa của chàng là ngựa tầm thường lại bị thương rồi. Viên Tử Y cưỡi con thần tuấn mã mà thuật cưỡi ngựa của nàng rất tinh thâm.

Hai bên mới trao đổi ngoài chục chiêu, Hồ Phỉ vẫn không sao tiến vào gần được. Chàng biến đổi đao pháp toan phát huy toàn lực tấn công. Bỗng nghe một tên thị vệ lên tiếng :

-Nữ lang người đã đẹp mà ra đòn lại rất ác liệt.

Tên thị vệ kia cười đáp :

-Nếu Tào đại ca thích mắt thì nên ra tay trước đừng để gã tiểu tử này sinh cường nữa.

Tên thị vệ họ Tào nổi lên tràng cười khanh khách.

Hồ Phỉ thấy hai tên thị vệ thốt lời khinh bạc tức quá trợn mắt nhìn chúng.

Viên Tử Y nhân cơ hội này vung roi đánh tới. Hồ Phỉ cúi đầu xuống chuồn dưới gầm cây roi rồi xông về phía trước mấy thước.

Viên Tử Y vặn mình một cái. Con ngựa trắng vọt qua mé tả.

Thế vọt lẹ quá. ánh ngân quang lấp loáng. Tên thị vệ họ Tào bị đánh trúng vai một roi rất nặng.

Viên Tử Y lại xoay đầu roi đnáh tới Hồ Phỉ. Hồ Phỉ đưa ngang thanh đao đón đỡ. Con ngựa trắng đã lướt qua bên mình tên thị vệ kia. Viên Tử Y đưa bàn tay trắng nỏn chụp vào huyệt Thiên Trụ ở sau gáy thị vệ họ Tào. Thế xông của con ngựa trắng rất mãnh liệt. Viên Tử Y không cần vận nội lực, đưa tay gạt tên thị vệ kia ngã xuống ngựa.

Viên Tử Y không xoay mình lại, nàng đưa trường tiên qua đầu vai quất ngược về phía sau vào đại hán thứ ba.

Bốn roi đòn tung lên vụt xuống mau lẹ phi thường.

Hồ Phỉ không khỏi khen thầm trong bụng và chàng chắc mẩm đại hán kia sẽ bị trúng roi.

Ngờ đâu đại hán dừng ngựa lại vươn tay không ra bắt lấy đầu roi.

Viên Tử Y thấy hắn vươn bàn tay như móc câu biết là gặp phải kình địch liền rung động cổ tay hất đầu roi lên cười lạt hỏi :

-Phải chăng các hạ lai kinh để tham dự cuộc đại hội các chưởng môn ?

Đại hán ngạc nhiên hỏi lại :

-Sao cô nương lại biết thế ?

Viên Tử Y đáp :

-Coi bộ dạng các hạ có vẻ là một chưởng môn nhân. Danh tính các hạ là gì, chưởng môn phái nào ?

Hai câu này nàng hỏi một ccáh vô lễ. Đại hán chỉ hắng đặng một tiếng chứ không nói gì.

Thị vệ họ Tào lồm cồm bò dậy lớn tiếng la :

-Lam sư phó ! Sư phó cho con lỏi thố tha đó một bài học.

Viên Tử Y khẽ thúc vế đùi một chút. Con ngựa trắng đột nhiên xông về phía thị vệ họ Tào.

Thị vệ họ Tào cực kỳ kinh hãi vội nghiêng mình qua mé tả né trénh. Cây ngân tiên của Viên Tử Y đánh tới sau lưng hắn.

Đại hán kia thấy tình thế cấp bách rút đoản kiếm ra chiêu Lạn Yêu Thủ Thuỷ Tứ Kiếm đưa kiếm chênh chếch tới gạt đầu roi.

Viên Tử Y nhấn chân xuống bàn đạp khẽ lùi lại về phía sau con bạch mã đột nhiên lùi lại. Nó vọt tới hay nhảy lùi lại đều mau lẹ phi thường.

Đại hán lớn tiếng hoan hô :

-Ngựa hay quá ! Ngựa hay quá !

Viên Tử Y cười lạt đáp :

-Ta tưởng ai, té ra là Lam Tần chưởng môn Bát Tiên Kiếm ở Ngô Châu.

Đại hán này đúng là Lam Tần. Y thấy thiếu nữ chỉ độ mười tám, mười chín tuổi nhan sắc xinh đẹp. Nàng ra tay mau lẹ mà lại duyệt lịch giang hồ, mới ngó thấy một chiêu đã gọi ra tên họ và thân phận của y, trong lòng không khỏi kinh ngạc nhưng y cũng có phần đắc ý tự nhủ :

-Lam mổ ở nơi hẻo lánh đất Nam Cương mà cả thiếu nữ nhỏ tuổi này cũng biết uy danh.

Y tủm tỉm cười hỏi :

-Sao cô nương lại biết tính danh tại hạ ?

Viên Tử Y đáp :

-Ta đang muốn kiếm là lại gặp đây, thật là may quá !

Lam Tần rất lấy làm kỳ hỏi ngay :

-Cao tính địa danh cô nương là gì ? Kiếm Lam mỗ có điều chi dạy bảo ?

Viên Tử Y đáp :

-Ngu quá ! Thế mà còn không hiểu. ta bảo các hạ nhường chức vị chưởng môn Bát Tiên Kiếm lại cho ta.

Lam Tần thấy nàng ăn nói vô lễ, bất giác nổi giận đùng đùng nhưng y vừa thấy nàng tập kích cả bốn người, thủ pháp cao thâm khôn lường, chính y cũng chưa nhìn rõ. Nếu không thì khi nào để cho hai tên thị vệ đi bên cạnh thảm bại đến thế.

Lam Tần vốn là người cẩn thận, y thấy Viên Tử Y nói khoác liền cho là nàng có chỗ ỷ mình, y vẫn không phát tác, chấp tay nói :

-Tôn tính địa danh cô nương là gì ? Lệnh sư là ai ?

Viên Tử Y đáp :

-Ta đã không kết giao với các hạ thì còn hỏi tên hạ làm chi. Danh hiệu sư phụ ta càng không thể nói ra cho các hạ biết được. Gia sư đã có duyên gặp mặt các hạ một lần. Nếu các hạ nhắc tới việc đã qua thì ta lại không tiện đòi các hạ nhường chức chưởng môn cho mình.

Lam Tần chay mày nghĩ mãi không ra những nhân vật nổi danh trong võ lâm mà y quen biết, vị nào là tay năng thủ sử nhuyễn tiên.

Hai tên thị vệ, một tên bị trúng tiên, một tên bị hất té xuống ngựa nên phẫn nộ vô cùng. Bọn này quen thói ngang tàng, phen này bị hạ nhục khi nào chịu bỏ qua ?

Cả hai tên huýt một tiếng còi. Một tên trên ngựa, một tên dưới đất đồng thời nhảy xô về phía Viên Tử Y. Một tên rút đao, một tên cầm trường kiếm.

Viên Tử Y rung động cây nhuyễn tiên đánh chát một tiếng quất trúng vào sau lưng tên thị vệ sử đao. Ngón tay hắn sờ vào chuôi đao chưa kịp rút ra đã bị đau điếng người không còn sức rút yêu đao nữa.

Cây ngân ty nhuyễn tiên của Viên Tử Y vừa nhỏ vừa dài, không giống những cây tiên khác. Nàng ra chiêu đánh trúng cổ tay tên thị vệ. Ngọn tiên vẫn không dừng lại quấn lấy đốc kiếm của thị vệ họ Tào tiện đà hất lên. Thủ pháp của nàng lẹ quá. bàn tay của thị vệ họ Tào chưa kịp sờ vào chuôi kiếm thì thanh kiếm đã rút khỏi vỏ. Hắn sợ quá vội đưa tay ra ngoài mà cũng bị lưỡi kiếm hớt đứt bàn tay, máu chảy đầm đìa.

Viên Tử Y rung động cây nhuyễn tiên. Thanh trường kiếm bay lên không cao đến mấy chục trượng. Nàng lại thu cây nhuyễn tiên về quấn vào lưng.

Nàng không ngửng đầu nhìn thanh kiếm quay lại hỏi Lam Tần :

-Các hạ có nhường chức chưởng môn cho ta không ?

Lam Tần ngửa mặt lên trời nhìn thanh trường kiếm đang rới xuống, nghe nàng hỏi vậy y buộc miệng hỏi lại :

-Làm sao ?

Viên Tử Y đáp :

-Ta muốn các hạ nhường chức chưởng môn Bát Tiên Kiếm cho ta.

Giữa lúc ấy thanh trường kiếm đã rớt xuống trước mặt nàng. Nàng vừa nói vừa nghe tiếng gió liền đưa tay ra chụp lấy trường kiếm.

Thanh trường kiếm từ trên cao mấy chục trượng rớt xuống uy thế lợi hại vô cùng. Thế mà Viên Tử Y không thèm liếc mắt nhìn cũng chụp trúng chuôi kiếm không sai một chút nào.

Công phu này khiến cho Lam Tần chaná động tâm thần. Hồ Phỉ đứng bên cũng ngấm ngầm bội phục. Chàng tự hỏi :

-Vưa frồi nàng đã tranh đoạt chgức chưởng môn phái Vi Đà sao còn muốn đoạt cả chức chưởng môn Bát Tiên Kiếm ?

Lam Tần thấy nàng phô trương tuyệt nghệ này càng không dám hành động lỗ mãng. y định dùng lời nói khéo đẻ tìn ra gốc gác của đối phương liền cất tiếng khen :

-Công phu thính phong biện khí của cô nương rất hay. Dường như đây là tuyệt nghệ của Đông gia ở Sơn Tây ?

Viên Tử Y cười đáp :

-Nhãn quang của các hạ khá lắm. Vậy còn công phu liệng kiếm lên trời này thì sao ?

Nàng nói rồi vung tay mặt một cái. Thanh trường kiếm bay vọt lên không. Lần này thì không phải mũi kiếm hướng thẳng lên trời mà là thanh kiếm quay tròn thành một quang sáng bạc từ từ đưa lên. Tuy thế đi không gấp lắm nhưng hình trạng kỳ dị coi rất ngoạn mục.

Lam Tần ngửng đầu nó thanh kiếm đột nhiên thấy tiếng gió lay động trước mặt có điều khác lạ. Y vội nhảy lùi lại hơn trượng. Y thấy ánh sáng lấp loáng. Quả kim cầu ở đầu cây nhuyễn tiên lướt qua sau lưng y. Nếu y không cơ trí mau lẹ thì thanh bội kiếm đã bị Viên Tử Y đoạt mấy rồi.

Viên Tử Y biết võ công Lam Tần cao thâm hơn hai tên thị vệ rất nhiều nên nàng cố ý liệng kiếm để đối phương chú ý vào thanh kiếm. Nàng đột nhiên ra tay đoạt kiếm. Không ngờ bị Lam Tần phát giác nhảy lùi lại né tránh khiến nàng không khỏi hối tiếc.

Lam Tần la thầm :

-Thật đáng hổ thẹn !

Y độc bá miền tây nam. Môn đồ của uy khắp vùng Lưỡng Quảng và Vân Nam. Đã hai chục năm chưa bao giờ y bị toa nhuệ. Chẳng ngờ bữa nay gặp con nha đầu tóc vàng dở quẻ với mình.

Y không nhẫn nại được nữa. rút trường kiếm đánh soạt một tiếng hô :

-Hay lắm ! Tại hạ muốn lãnh giáo mấy cao chiêu của cô nương.

Giữa lúc ấy thanh trường kiếm trên không rớ thẳng xuống Viên Tử Y vung cây nhuyễn tiên quấn lấy đốc kiếm đột nhiên đưa về phía trước nhằm đâm vào ngực Lam Tần.

Hai bên đứng cách nhau đến hai trượng mũi kiếm cách ngực y không đầy một trượng, khác nào cánh tay dài chụp lấy trường kiếm rồi đâm lại.

Chiêu này lại vọt ra ngoài sự tiên liệu của Lam Tần. Y vội quét ngang thanh kiếm để đỡ gạt.

Viên Tử Y hô :

-Tương Tử Xuy Tiêu !

Lam Tần ra chiêu Tương Tử Xuy Tiêu trong Bát Tiên Kiếm. Môn Bát Tiên Kiếm rất thịnh hành ở các tỉnh miền Tây Nam nên y cho rằng Viên Tử Y gọi ra được cũng chẳng có chi kỳ lạ. Y dương cặp lông mày lên lớn tiếng hỏi :

-Tương Tử Xuy Tiêu thì sao ?

Viên Tử Y hô :

-¢m Dương Bảo Phiến !

Tiếng hô chưa dứt, cây nhuyễn tiên đã cuốn thanh trường kiếm đâm vào hai bên tử hữu trước ngực Lam Tần. Đúng là chiêu ¢m Dương Bảo Phiến của Hán Chung Ly trong Bát Tiên Kiếm.

Lam Tần lại một phen kinh hãi nghĩ bụng :

-Thị biết sử Bát Tiên Kiếm Phập chưa lấy chi làm kỳ nhưng kỳ ở chỗ thị vận dụng trường kiếm bằng cây nhuyễn tiên mà luồng lực đạo ra tới mũi kiếm.

Y đạp chân xuống tiến tới một bước định tấn công. Y cho là đối phương dùng tiên sử kiếm thì luồng lực đạo hời hợt. Hai kiếm đụng nhau tất binh khi của đối phương bị hất xuống.

Không ngờ Lam Tần vừa giơ trường kiếm lên chưa kịp ra chioêu, Viên Tử Y đã lớn tiếng hô :

-Thái Hòa Hiến Hoa !

Đột nhiên nàng thu nhuyễn tiên về chuyển hướng.

Lúc này cây tiên đã hết đà, thanh kiếm rớt xuống. Viên Tử Y đưa tay trái đón lấy trường kiếm, tay mặt cầm nhuyễn tiên cười hì hì nhìn đối thủ.

Lam Tần thấy nàng hô chiêu thức của mình, bất giác nghĩ thầm :

Typed by tunghh@hn.vnn.vn http://hello.to/kimdung

-Tiên dài mà kiếm ngắn. Thị ngồi trên ngựa mà mình đi dưới đất. Thế là mình kém cả hai đường. Huống chi thị còn trổ nhiều quái chiêu để đùa bỡn. Mình chỉ sơ ý một chút là mắc bẫy thị, há chẳng đem oai danh một đời buông theo dòng nước ?

Y liền cầm kiếm để ngang trước ngựa nghiêm nghị nói :

-Nếu cô nương quả dùng chiêu thức chân thực của Bát Tiên Kiếm thì tại hạ đây xin bồi tiếp.

Viên Tử Yđáp :

-Hay lắm ! Nếu không dùng Bát Tiên Kiếm Pháp chính tông để thắng các hạ thì chắc các hạ chẳng chịu cam tâm nhường ngôi chưởng môn cho ta.

Dứt lời nàng nhẩy xuống ngựa đồng thòi quấn cây nhuyễn tiên vào đai lưng.

Lam Tần đưa mũi kiếm chênh chếch lên. Tay trái bắt kiếm quyết. Y sử chiêu Thiết Quái Lý Hồ Lô Hệ Tiêu còn chờ đối phương phóng kiếm ra là lập tức phát động nửa chiêu dưới.

Viên Tử Y rung động thanh trường kiếm muốn tiến chiêu, bất giác nàng quay lại ngó Hồ Phỉ rồi nhìn Lam Tần nói :

-Ta tỷ đấu với các hạ chẳng có gì đáng kể nhưng đừng để con hảo mã cho gã này đánh cắp.

Hồ Phỉ đáp :

-Lúc cô nương cùng động thủ, tại hạ không lấy cắp ngựa của cô nương là xong.

Viên Tử Y nói :

-Hừ ! Tên tiểu Hồ Phỉ này nguỵ kế đa đoan ai mà tin được.

Tay trái cầm cương ngựa, tay kiếm đánh vèo một chiêu Trương Quả Lão Đảo Kỵ Lư chênh chếch phóng ra.

Lam Tần thấy nàng tay trái dắt ngựa, tay mặt cầm kiếm, bụng bảo dạ :

-Đây chính là ngươi tự tìm lấy cái chết, không còn trách ai được nữa.

Y liền phóng ra ba chiêu Bát Vân Kiếm Nhật, Tiên Nhân Chỉ Lộ, Khôi Tinh Điểm Nguyên. Thế là y hóa giải bằng một chiêu còn hai chiêu để phản kích.

Viên Tử Y thấy kiếm chiêu của đối phương rất lợi hại. Ngoài mặt tuy nàng vẫn mỉm cười mà trong lòng không dám khinh thị địch thủ nữa. Nàng nghĩ thầm :

-Sư phụ nói đúng lắm. Bát Tiên Kiếm Pháp quả là một môn tuyệt nghệ trong kiếm thuật. Cha này sử kiếm nội lực còn thâm hậu hơn ta nhiều.

Nàng cùng dùng Bát Tiên Kiếm Pháp để chiết chiêu. Tay trái nàng cầm cương ngựa, không thể xoay mình rtấn công mà cũng khó bề di chuyển nhảy nhót. Nhưng nàng giữ môn hộ rất kín đáo, Lam Tần không sao tìm rta được chỗ sơ hở mà thấy nàng sử đúng kiếm pháp chính tông của bản môn không khỏi lấy làm kỳ, tự hỏi :

-Trong bổn môn sao lại nảy ra nhân vật này ?

Chỗ đấu kiếm diễn ra trên đường lớn, hai mặt nam bắc thành Hành Dương người đi lại rất nhiều.

Hai người mới trao đổi mười mấy chiêu, mé bắc có một đoàn đẩy xe hàng đi tới. Tiếp theo trên đường lớn mé nam cũng có hai xe lừa đi lại.

Những nhà buôn thấy trên đường có cuộc tỷ võ liền dừng lại ở đằng xa để coi náo nhiệt.

Chẳng mấy chốc hai mặt nam bắc có bọn khách thương đi tới.

Mọi người một là muốn coi cuộc đấu, hai là sợ hai tên võ quan của triều đình nên dừng lại.

Lại đấu một hồi nữa, Lam Tần nhận ra tuy đối phương đã học qua Bát Tiên Kiếm thuật nhưng chưa lĩnh hội đến chỗ ảo diệu tinh vi. Có điều võ công nàng rât phức tạp. Mỗi lúc gặp nguy cấp, đột nhiên nàng sử một chiêu tựa hồ cũng là Bát Tiên Kiếm Pháp mà thực ra không phải để hóa giải chiêu thức của y. Vì thế trong lúc nhất thời y khó bề thủ thắng.

Lam Tần thấy người bàng quan mỗi lúc một đông mà đối thủ chẳng những là một cô gái, tay cô còn dắt ngựa tức là chỉ dùng một nửa lực lượng để đối phó với y và nàng vẫn giữ thế quân bình thì còn mặt mũi nào đi tham dự cuộc đại hội ở Bắc Kinh.

Y liền huy động kiếm lực đến độ chót và phát huy môn tâm pháp mà y đã nghiên cứu mấy chục năm để sử chiêu.

Mọi người bàng quan thấy y càng đánh càng hăng, kiếm quang lấp loáng xoay quanh Viên Tử Y tấn công ráo riết đều không khỏi lo thay cho nàng. Chỉ có hai tên tị vệ là mong Lam Tần đắc thắng để rửa nhục thay chúng.

Viên Tử Y đánh lâu không hạ được, ngẫu nhiên xoay mình lại thấy nét mặt Hồ Phỉ như cười mà không phải là cười, lại tựa hồ có ý chế riễu. Bất giác nàng lẩm bẩm :

-Thằng lỏi kia ! Ngươi cứ cười ta đi ! Bản cô nương cho ngươi biết thủ đoạn.

oOo

Typed by tunghh@hn.vnn.vn http://hello.to/kimdung